

У потрази за пријатељем

Једног дана у дневним новинама пажњу ми је привукао уоквирени оглас, потпуно нетипичан, јер нико није тражио ни ауто, ни стан, ни помоћу кући, ни полован намјештај. Гласио је овако:

„ Тражи се особа која ће бити прави пријатељ, великог срца, који уме да чува тајне, особа која ће бити ту за мене, са којом ћу моћи да се смејем и на коју ћу моћи да се ослоним у тешким тренуцима. Пол, узраст и раса нијесу битни.

Шифра: 1234“

Тога дана оглас су прочитали многи људи. Било је доста различитих коментара. Они који су сматрали да имају лијепо, добро осмишљено, складан живот и много пријатеља, са подсмјехом су гледали оглас. Они који су у тој рубрици тражили огласе друге природе, само су га нехајно окрзнули погледом, а они попут особе која је дала оглас, били су у дилеми да ли да се јаве на њега. Било је и оних који су на рачун тог огласа збијали шале, фотографисали га и дијелили на друштвеним мрежама, а тог је аутора од њихове тортуре спасила чињеница да је оглас дао под шифром.

Размишљао сам ко би могао да се јави на оглас. Можда има особа које су попут аутора овог огласа заиста усамљене, које нијесу имале срећу да стелну праве пријатеље, из само њима знаних разлога, можда због амбиције у школи, на факултету, због повучености, ћутљивости или у жељи да изграде запажену каријеру, па сад схватају да је добар дио живота већ прошао и да је истински пријатељ вреднији од положаја, моћи, каријере. Можда су се и на оглас јавили неки који су жељели да се забаве, а можда и неки који су у свему томе жељели да дају неки други смисао, да покушају начинити штету особи која је имала довољно смјелости да потражи пријатеља на овај начин.

Неколико дана касније, сједио сам у кафетерији у којој сам често пио чај и читао новине. За столом до мене сједеле су двије особе. Привукле ми пажњу. Помислио сам да је то можда давалац огласа и пријатељ. Почео сам кришом да ослушкујем њихов разговор. Што сам дуже слушао, све сам био сигурнији у своју претпоставку. Причали су дуго и са задовољством, а на крају су разменили и бројеве телефона. Од тада сам их често виђао заједно. Али једна ствар ми је посебно привукла пажњу. Особа која је написала оглас често се враћала са поклоном кући. Било ми је необично зашто ова друга ниједном није добила поклон.

Дошли су Новогодишњи празници. Тек што су прошли празнични дани, сјео сам у кафетерију. Виђех њихов сусрет. Давалац огласа је са осмјехом прихватио поклон од свог новог пријатеља, али он ништа није даровао. Нијесам чуо ријечи негодовања његовог пријатеља, али је израз лица био довољно рјечит. Било ми је јасно шта је узрок незадовољства. Није то било због саме чињенице што није добијен поклон...

Срео сам их још неколико пута и једна мисао ми је стално на уму. Толико ме је опсједала да сам долазио у искушење да приђем њиховом столу и кажем мисао коју сам давно чуо: не треба да тражимо пријатеље, већ треба да покушамо да будемо пријатељи. А онда, помислих: - Ко сам ја да другима судим? Устадох и послах Милошу поруку да, ако има времена, сође код мене да одиграмо партију шаха.

Марко Ковачевић